

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1421200275
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1421200275.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobkyne: Z. P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom kpt. H. N. XX, U., proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 147, Piešťany, zastúpený Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Trenčín, IČO : 47 234 679, o určenie neplatnosti zmluvy a o zaplatenie 184,96 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8C/5/2021-106 zo dňa 23. novembra 2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) zmeňuje tak, že žalobu zamietá.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že : I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 184,96 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 04.12.2020 do zaplatenia. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

1.1. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 2 písm. a), písm. c), písm. d) zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f), k) a l), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a podľa § 451, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka keď mal za to, že medzi stranami nebolo sporné poskytnutie úveru žalovaným žalobkyni vo výške 4.500,- €, a to prevodom na účet žalobkyne. Spornou skutočnosťou bolo či prišlo k platnému uzatvoreniu zmluvy a či zmluva spĺňala všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.2. Súd prvej inštancie mal za to, že prišlo k platnému uzavretiu zmluvy prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 4.500,- €. Z telefonickkej nahrávky bolo zrejmé, že žalobkyňa požiadala o poskytnutie úveru, súhlasila s podmienkami poskytnutia úveru a mala záujem zmluvu uzatvoriť. Žalobkyňa prostredníctvom Správcu financií zmluvu podpísala. Zmluva bola uzavretá platne a nebolo potrebné ju podpísať aj v listinnej podobe. Zmluva bola podpísaná jedinečným identifikátorom a bol jej k dispozícii na trvanlivom médiu prostredníctvom textovej Správcu financií. Súd prvej inštancie žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy ako nedôvodnú zamietol. Zmluva nebola neplatná ani z dôvodu neprimerane vysokej odplaty za poskytnutie úveru, keďže 17,89 % neprevyšoval podstatným spôsobom úroky poskytované bankami pri obchodných spotrebiteľských zmluvách uzatvorených v predchádzajúcom štvrtroku (10,06%)

1.3. Súd úverovú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, keď žalovaný mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie dodávateľa, konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a na strane klientka, žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ. Podľa názoru súdu, zmluva neobsahovala všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa sa zaviazala splatiť úver v splátkach po 94,58 € splatiť celkovú čiastku úveru 7.944,72 €. Odplata za úver bola určená vo výške 17,89% vo forme úroku. RPMN bola vo výške 19,60%. Termín konečnej splatnosti bol určený ako 84 po poskytnutí úveru a to do 15.dňa v mesiaci. Zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. neobsahovala rozdelenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky, v danom prípade len na istinu a úroky. Súd prvej inštancie poukazuje na to, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 zo dňa 9.novembra Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, nie je spôsobilý zmeniť doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov pri posudzovaní otázky (ne)splnenia náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. Neprihádza do úvahy nepriamy účinok smernice a už vôbec nie priamy účinok smernice. Eurokonformný výklad by viedol k záverom contra legem, čo je nepripustné. S účinnosťou od 01.05.2018 došlo k novele zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, prišlo k čiastočnej zmene právnej úpravy, kedy sa v zmluvách uzatvorených po tomto dátume vyžaduje uvedenie už len výšky, počtu a frekvencie splátok. Na daný prípad je táto nová právna úprava neaplikovateľná. Súdu prvej inštancie je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.08.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017. Toto rozhodnutie nie je právne záväzné pre súdy prvej inštancie, najmä keď je judikatúra nejednotná. Najvyšší súd dospel k záveru, že Eurokonformným výkladom je možné a potrebné prijať v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z., že nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia Eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Prebiť vnútroštátne právo nepriamym účinkom smernice nie je možné, nakoľko Eurokonformný výklad má limity vo vnútroštátnom práve. Smernicu nemožno vykladať contra legem bez ohľadu na nesprávnosť transpozície smernice do nášho právneho poriadku. Vady transpozície smernice je potrebné odstrániť zmenou vnútroštátneho práva. Napriek zmene právneho predpisu, nemožno nové ustanovenia použiť ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný neuviedol náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluvu je potrebné posudzovať ako bezúročnú a bezpoplatkov. V takom prípade žalovaný právo len na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, nemá právo žiadať úroky z úveru, ani akékoľvek poplatky súvisiace s úverom. V konaní nebolo sporné, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 4.500 €, a žalobkyňa v súvislosti s úverom zaplatila žalovanému sumu 4.684,96 €. Na základe uvedeného zaviazal súd prvej inštancie zaplatiť žalovanému žalobkyni 184,96 €, ktorú mu žalobkyňa plnila bez právneho dôvodu, keďže úver sa považuje pre absenciu jeho obligatórnej náležitosti za bezúročný a bezpoplatkov. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 04.12.2020.

1.4. Súd prvej inštancie mal za to, že RPMN bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere určená správne, a to podľa porovnania RPMN vypočítanej na kalkulačke RPMN. Zmluva neobsahovala dobu trvania zmluva v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., avšak nemalo to vplyv na rozhodnutie, keďže súd posúdil zmluvu ako bezúročnú a bezpoplatkov už z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010

1.5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže obe strany boli v konaní rovnako úspešné.

2. Proti tomuto rozsudku proti výrokom I. a III. rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia na ďalšie konanie alebo zmenil rozhodnutie tak, že žalobu zamietla. Odvolanie podal z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa názoru súdu prvej inštancie zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) a f) zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaný je názoru, že je potrebné pri

vyhodnocovaní podmienok úverovej zmluvy prihladať na Eurokonformný výklad práva, k čomu dospeli pri svojej rozhodovacej činnosti viaceré tak okresné ako i krajské sudy a ku ktorému smeruje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ C-485/19 zo dňa 22.04.2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia. Podľa uvedeného rozsudku sa článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 C-42/15, sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý. Judikatúra súdov opakovane potvrdil nevyhnutnosť aplikácie Eurokonformného výkladu, preto žalovaný zotrváva na svojom doterajšom názore, že zákon č. 129/2010 Z.z. má byť v aktuálnom znení aplikovaný na všetky úverové zmluvy, aj tie, ktoré mali byť uzatvorené pred účinnosťou jednotlivých noviel. K problematike a nevyhnutnosti aplikácie Eurokonformného výkladu sa vyjadroval aj Krajský súd v Nitre v rozsudku zo dňa 17.06.2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 8CoCsp/13/2020. Taktiež žalovaný poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-331-18 zo dňa 05.09.2019, kde bol prijatý záver, že vnútroštátnemu súdu prislúcha vykladať vnútroštátne právo, ktoré bolo účinné v čase relevantných skutkových okolností, v danom prípade v deň uzatvorenia dotknutej zmluvy, v čo najväčšej možnej miere a bez toho, aby sa požadoval výklad contra legem, v súlade so smernicou 2008/48, ako ju vykladá rozsudok z 9.novembra 2016, Home Credit Slovakia. Náležitosti zmluvy je potrebné vykladať v súlade so smernicou, aj keď v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úver bolo znenie vnútroštátnej právnej úpravy odlišné.

2.1. Pokiaľ ide o rozklad splátok, tak tu žalovaný uviedol, že v úverovej zmluve je uvedená správne a v súlade so zákonom. K uvedenému sa vyjadril Súdny dvor EÚ zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18, podľa ktorého, sa bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istinu, splatenie úrokov a ostatných nákladov. K rozkladu splátok sa vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého je Eurkonformný výklad je nielen možný, ale aj potrebný. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Potrebné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky. Na podporu svojich argumentov uviedol rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016, sp. zn. C-42/15 a uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.11.2016, sp. zn. 3Co/344/2015.

2.2. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti, tak žalovaný poukázal nato, že hoci zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Úmyslom zákonodarcu nebolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 bolo v rozpore so smernicou. V rozsudku C 42/15 Súdny dvor Európskej únie zároveň konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi identifikovať dátum takejto splátky. Názor žalovaného o dodržaní náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení uvedenom v úverovej zmluve bol judikovaný početnými rozhodnutiami tak okresných ako aj krajských súdov naprieč celou Slovenskou republikou (rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 17.09.2018, sp. zn. 25Co/368/2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.06.2019, sp. zn. 6Co/172/2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.08.2018, sp. zn. 41Co/10/2018, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co 56/2017, uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/400/2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/75/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/23/2016). Žalovaný poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25, podľa ktorého je jedným z princípov právneho štátu je aj zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Je nekorektným a nezákonným sankcionovať veriteľov bezúročnosťou úveru na základe výkladu, ktorý je v rozpore so samotným znením zákona o spotrebiteľských úveroch. Okrem toho žalovaný poukazuje na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitosti úverových zmlúv skorigoval aj Súdny dvor EÚ svojím rozhodnutím zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 a následne Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne i procesne správne. Žalovaný len duplicitne opakuje argumentáciu, ktorú uviedol v konaní pred súdom prvej inštancie. Znovu cituje tie isté rozhodnutia, ktoré riešia jeho podnikateľské pochybenia, neustále sa dožaduje Eurokonformného výkladu, ktorý má v ponímaní žalovaného znamenať, že bez ohľadu na konkrétne špecifické podmienky majú sudy rozhodnúť v prospech žalovaného. Žalovaný neuviedol, v čom konkrétne má spočívať pochybenie a odchýlenie súdu prvej inštancie od výkladu čl. 22 smernice 2008/48. Súd prvej inštancie správne aplikoval úijné právo aj vnútroštátne právo. Nie je pravdou, že vnútroštátne sudy bezvýhradne podliehajú Európskej jurisdikcii pri vyhodnocovaní konkrétnych jednotlivých detailov. Žalovaný poukazuje na údajné nesprávne skutkové zistenia súdu, avšak neuviedol jediný opodstatnený dôvod nesprávneho zistenia. Žalovaný sa nezúčastnil ústneho pojednávania, kde mal možnosť vyjadriť sa a predložiť vlastné dôkazy. Prítomnosťou na pojednávaní mal možnosť overiť si postoj a vyhodnocovanie jednotlivých fakov, skutkových tvrdení a vzájomných súvislostí ako aj predložených dôkazov zo strany súdu, ktoré tento správne a podrobne vyhodnotil a posúdil preto vyvodil i správne právne závery. Ani v odvolaní sa žalovaný nevyjadril ku skutočne závažným skutočnostiam, ktoré poukazujú na neplatnosť dotknutej zmluvy o pôžičke a predovšetkým nenamieta vrátenie plnej sumy pôžičky a ani výšku sumy, o ktorú sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, čím prejavil, že meritu žalobného návrhu ani žalovanú sumu bezdôvodného obohatenia nenamieta. Žalovaný sa dožaduje retroaktivity právneho predpisu aplikáciou na skorší právny vzťah. Výhradu povinnosti žalovaného uvádzať v zmluvách presné zloženie súm a účelu v jednotlivých splátkach konajúci súd nepoprel. Žalovaný sa snaží ohnúť účinky smernice cez jurisdikciu Súdneho dvora Európskej únie. Žalovaný si sám odporuje ohľadom povinnosti, či nepovinnosti spotrebiteľa samostatne si prepočítavať termín ukončenia zmluvného vzťahu a v tejto svojej zmätočnosti neberie v úvahu situáciu, ktorá nastala u žalobkyne, ktorá mesačne platila vyššie sumy, než jej v splátkovom kalendáre na úvod rozpísal žalovaný. V takom prípade už vôbec na začiatku zmluvného vzťahu nemožno určiť ani prepočítať jednoznačnú dobu trvania zmluvného vzťahu. Na daný vzťah nie je možné aplikovať žalovaným citovanú judikatúru, nakoľko žalobkyňa svoj dlh splnila a bola žalovaným uvedená do omylu ohľadom náležitostí zmluvy. Súd prvej inštancie aplikoval na konkrétne podmienky zmluvného vzťahu účastníkov konania.

4. K vyjadreniu žalobkyne podal repliku žalovaný, ktorý na podporu svojich argumentov uviedol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cdo/69/2020, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné označenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie doby či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) smernice. V zmluve bol termín konečnej splatnosti uvedený správne. Pri aplikácii je nevyhnutá aplikácia Eurokonformného výkladu z dôvodu nesprávnej implementácie smernice. V dôvodovej správe je uvedené, že je potrebné transponovať smernicu do právneho poriadku Slovenskej republiky v celom rozsahu. Žalovaný poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C 42/15, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum, pokiaľ podmienky umožňujú spotrebiteľovi identifikovať dátum takejto splátky. Ďalej žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 17.06.2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 8CoCsp/13/2020.

5. Žalobkyňa v duplike uviedla, že nie je na daný spor možné aplikovať rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/69/2020, nakoľko hoci je žalovaný subjekt totožný, nejde o rovnaký zmluvný vzťah, ani rovnaký spor, teda žalobkyňa nepoškodila žalovaného tým, že nevrátila požičanú sumu, ale naopak naplnila všetky zmluvné povinnosti nad rámec zmluvného vzťahu. Nejde o úverový vzťah, ale žalobkyňa požiadala o pôžičku a požičané peniaze včas vrátila a dokonca vo vyššej sume.

6. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (výrok I., III.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

7. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zistil, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 13.09.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 4.500 €, a žalobkyňa

sa ho zaviazala splatiť v 84 splátkach po 94,58 eur za odplatu vo výške úroku 17,89 %. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola vo výške 7.994,72 eur a termín konečnej splatnosti bol určený ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. RPMN bola určená vo výške 38,70 %. Zmluva bola podpísaná spotrebiteľom prostredníctvom identifikátora č. 057724.

8. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

8.1. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

8.2. Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia

8.3. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

8.4. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

9. Vzhľadom na podaný rozsah odvolania, odvolací súd preskúmal iba v napadnutom rozsahu, teda vo výroku ktorým prišlo k uloženiu povinnosti zaplatiť bezdôvodné obohatenie vo výške 184,96 € s príslužestvom. Odvolací súd opätovne skúmal, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že úverová zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a l) citovaného zákona. Odvolací súd po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil náležitosti predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

10. Pokiaľ ide o náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l), a to konkrétne toho, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o výške splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov tak odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie ohľadom absencie uvedených náležitostí, teda rozčlenenia jednotlivých splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov. Odvolací súd je názoru, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil judikatúru Súdneho dvora Európskej únie. V rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, Súdny dvor dospel k záveru, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Zo znenia ustanovenia čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2008/48 (ďalej len „smernica“) vyplýva, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej

tabuľky. Členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Súdneho dvora dospel k záveru, že Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, a preto nie je možné od dodávateľom žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018, sp. z. 3Cdo/146/2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.apríla 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018). Odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18 TE c/a Pohotovosť, s.r.o., kde Súdny dvor dospel k záveru, že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia, sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Vzhľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že treba považovať, že podmienka podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, v časti rozčlenenia splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola v zmluve právnym predchodcom splnená, a preto nie je daný dôvod pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť pre absenciu tohto ustanovenia.

11. Súd prvej inštancie taktiež dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí sa nevenoval v dostatočnom rozsahu, že prečo má za to, že uvedená podmienka nie je splnená, nakoľko vychádzal zo záveru, že aby mohol úver považovať za bezúročný a bezpoplatkov stačilo, že nie je splnené podmienka podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyjadrenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti bola riešená v rozhodovacej praxi súdov riešená rozdielne. V niektorých rozhodnutiach sa vychádzalo z jazykového významu slova termín, tak že sa musí jednať o presne stanovený dátum. V iných stačilo, aby bolo možné určiť podľa doby trvania koniec úverového vzťahu. K odstráneniu rozpornej rozhodovacej praxe môže prispieť rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 2Cdo/69/2020, ktoré rozhodnutie bolo prerokované na zasadnutí občianskoprávneho kolégia NS SR dňa 22.6.2022 a bolo prijaté na publikovania v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Uvedené rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať Eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny, Eurokonformný výklad nemôže nahradiť znenie zákona. Vnútroštátne súdy sa majú snažiť pri interpretácii vnútroštátneho práva dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. Smernica bráni členským štátom, aby zahrnuli do svojej vnútroštátnej úpravy iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Zákonodarca mal v úmysle transponovať uvedenú smernicu do právneho poriadku v úplnom rozsahu. Najvyšší súd Eurkonformným výkladom dospel k záveru, že v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosť uvedená v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) je splnená, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy.

11.1. Odvolací súd má za to, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere bola dostatočne zrejme určená doba trvania úverovej zmluvy, a to tak, že termín splatnosti je 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15.dňa v poslednom mesiaci. Žalobkyňa mala byť schopná už na začiatku zmluvného vzťahu vypočítať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Neobstojí argumentácia žalobkyne, podľa ktorej tým, že platila na splátkach viac, nebolo možné stanoviť termín konečnej splatnosti, keďže ten mal byť navýšenými splátkami zmenený. Termín konečnej splatnosti sa nezmenil a nemá na neho zmenu vplyv to, že žalobkyňa uhradila viacej. Termín konečnej splatnosti bol zmluvne jasne a zrozumiteľne dojednaný ako doba 84 mesiacov po poskytnutí úveru.

12. S poukazom na vyššie uvedené pri skúmaní náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere odvolací súd dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky náležitosti, nie je možné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkov a žalobkyňa nemá povinnosť vrátiť len sumu úveru vo výške 4.500 €, ale aj úroky a poplatky, t. j. je povinná žalovanému vrátiť celkovú sumu uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 7.944,72 €. Žalobkyňa na splátkach žalovanému uhradila

sumu 4.684,96 €. Keďže úver nie je bezúročný a bezpoplatkov, suma 184,96 €, ktorú súd prvej inštancie kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie, bola žalovanému zaplatená oprávnenne, v rámci zmluvných podmienok predmetného úveru. Zo strany žalovaného teda neprišlo k bezdôvodnému obohateniu, prijal iba plnenie, na ktoré mal podľa zmluvy nárok.

13. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, žalobu ako nedôvodnú v tejto časti zamietol.

14. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 C.s.p. podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v súlade s § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému ktorý bol plne úspešný v konaní odvolací súd priznal voči žalobkyni nárok náhradu trov konania na súde prvej inštancie i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).